

FOAIE PAROHIALĂ

săptămâna 2 - 8 decembrie 2018

Parohia „Sfântul Gheorghe”

Oradea, str. Louis Pasteur, 26

www.parohiasfantulgheorghe.ro

Pr. Olimpiu: 0722/450.013; Pr. Ioan: 0762/698.455

Maslu

marți, 4 decembrie 2018; ora 17.00

Sărbătoare

Sfântul Ierarh Nicolae

joi, 6 decembrie 2018; ora 11.00 Sfânta Liturghie

RUGĂCIUNE

Doamne, Dumnezeu nostru, bogăție nespusă, și dar neprețuit al inimilor și sufletelor noastre. Cine poate cuprinde fie și cu mintea, gustul dulce al grațiilor Tale cerești? Numai acela, care în viața sa Te-a ales pe Tine de Însotitor și Conducător al său. În Tine se află iubirea din care izvorește caritatea ce se revarsă neîncetat asupra noastră. Tu ai simțit nevoia mântuirii noastre, și Te-ai sacrificat pentru noi. Toată viața Ta pământească a fost plină de caritate pentru noi. Ne-ai lăsat-o spre cunoștință nouă, tuturor și plină de înțelepciunea Ta divină.

Fă-ne și pe noi să descoperim gustul plăcut al carității Tale, să nu mai fim lipsiți de el niciodată, iar sensibilitatea și iubirea Ta divină, manifestată mai ales față de cei care se află în cele mai mari strâmțorări și nevoi, să dorim a ni le împlini ca pe o cunună, pe care să o așezăm pe inimile noastre, făcându-le să bată numai pentru Tine de-a pururi. Amin.

CONT SPECIAL PENTRU RECONSTRUIREA PALATULUI

EPISCOPIA ROMÂNĂ UNITĂ CU ROMA GRECO-CATOLICĂ DE ORADEA
IBAN: RON – RO31BTRLRONCRT0463151401

Cu ocazia aniversării zilei dumneavoastră de naștere: **Zoe Anda Roșu, Eugen Radu, Ema Carla Muntean și Vasile Viorel Iancu** în numele comunității Parohiei Greco-Catolice „Sfântul Gheorghe”, vă dorim sănătate, fericire și bucurii. Preoții parohiei vor celebra o Sfântă Liturghie, în ziua aniversării.

Strigându-ne rugăciunea

Rugăciunea, acest dialog intim între noi și Creator, despre care știm totul și nimic, este în centrul Evangheliei de astăzi. Știm totul fiindcă ne este naturală, ca și fapte create după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Știm totul fiindcă ceva din ființa lui Adam, cel care se plimba și vorbea în răcoarea serii cu Domnul, trăiește în noi. Știm totul fiindcă dintotdeauna copiii știu în mod natural să comunice cu Părinții. Și totuși nu știm nimic, fiindcă învățăm de mici limbi străine, și acestea nu sunt engleza sau franceza sau germana, ci limba de lemn a acestei lumi. Nu știm nimic, fiindcă asemenea lui Adam, întoarcem de multe ori spatele lui Dumnezeu pentru a dialoga cu dușmanii noștri și ai Lui. Nu știm nimic, fiindcă dacă am ști probabil nu am mai pierde nici o clipă din viață fără a fi în rugăciune, așa cum sfântul Pavel ne cheama: rugați-vă pururi!

Rugăciunea orbului din Ierihon, nu e rugăciunea noastră. Ea nu e spusă în șoaptă, nu e nici ritmată, nici cântată, ci e strigată! Strigată din ce în ce mai tare, deranjant de tare, într-atât de mult încât lumea încearcă să-l oprească. Și cu cât mai mult încearcă să-l oprească, cu atât mai mult se înalță vocea Lui. Până când Isus se oprește, se întoarce și îl vindecă. Cum Evanghelia nu e doar o pioasă povestire a unor lucruri trecute, ci e Cuvântul lui Dumnezeu venit să hrănească sufletele noastre cu Vestea cea Bună a prezenței Domnului, astăzi la fel ca și atunci, merită să ne întrebăm ce înseamnă pentru noi toate acestea. În primul rând înseamnă că și noi suntem orbi, fiindcă nu îl vedem, nu îl percepem de cele mai multe ori pe Isus prezent lângă noi, însă auzim glasul lui, auzim Cuvântul Sfintei Scripturi. Și el ne spune că Isus trece prin locurile în care locuim, prin locurile în care suferim așezați la margine de drum, prin locurile întunecoase din viață. Iar când am vrea să strigăm după ajutor, să ne rugăm, sunt atâtea voci în jur care încearcă să ne oprească. Voci ale lumii care ne spun că nu are rost, că ne pierdem timpul, că deranjăm, voci care ne invită să căutăm ajutorul în altă parte. Și depinde de noi dacă dăm ascultare lumii sau dacă în schimb ridicăm și mai tare glasul nostru, iar rugăciunea noastră devine strigăt care străbate cerurile: de profundis clamavi ad te Domine!

Sfinții ne spun că nu există rugăciune care să nu fie ascultată. Dintr-un misterios plan al Providenței însă, unele sunt ascultate ca și cea de astăzi, imediat, iar altele, ca și cea a sfintei Monica pentru fiul ei Augustin, după ani de zile. Poate pentru că timpul nostru nu este timpul lui Dumnezeu, poate pentru că împreună cu rugăciunea, speranța sau răbdarea sau credința trebuie să crească și ele. Doar dincolo vom vedea lămurit. Până atunci ne ajunge să știm că Dumnezeu trece zilnic pe strada noastră și cu siguranță aude glasul nostru. Copiii nu se îndoiesc o clipă că atunci când își strigă părinții, aceștia îi aud și vin să vadă ce se întâmplă. Noi de ce ne-am indoi?

PS Claudiu, Episcopul Curiei